

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 001244 18 Kž 2
Sarajevo, 04.12.2018. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Slavka Marića kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Jasmine Begić kao članova vijeća, uz učešće Roić Živane kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog T.M., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon, odlučujući o žalbi kantonalne tužiteljice iz Tuzle izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 17 K 2 od 05.04.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 04.12.2018. godine u prisustvu federalnog tužioca Halilović Muniba, optuženog T.M. i njegovog branioca, advokata P.M., donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalne tužiteljice iz Tuzle odbija se kao neosnovane i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 17 K 2 od 05.04.2018. godine.

O B R A Z L O Ź E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 001244 17 K 2 od 05.04.2018. godine optuženi T.M. oslobođen je od optužbe za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona SFRJ, koji je zakonom preuzet kao republički zakon (preuzeti KZ SFRJ). Istom presudom na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava

suda, dok je na osnovu člana 212. stav 1. istog zakona sud oštećene Ć.A.1, Ć.A.2, Ć.R., K.H.1 i K.H.2 sa imovinskopравnim zahtjevom uputio na parnicu.

Protiv ove presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica iz Tuzle zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži pobijanu presudu ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

Optuženi T.M. i njegov branilac podnijeli su odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice u kojem su osporili navode iz te žalbe i predložili da se ona odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Federalni tužilac podneskom broj T03 0 KTRZZ 0009677 18 2 od 24.10.2018. godine predložio je da se žalba kantonalne tužiteljice iz Tuzle uvaži, ukine pobijana presuda Kantonalnog suda u Tuzli i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom F BiH.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, federalni tužilac je ostao kod osnova, prijedloga i navoda iz pomenutog podneska, a branilac optuženog T.M. i optuženi su ostali pri navodima i prijedlozima iz podnesenih odgovora na žalbu kantonalne tužiteljice, pri čemu je optuženi T.M. prihvatio navode svoga branioca istaknute u njegovom odgovoru na žalbu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalбом kantonalne tužiteljice iz Tuzle prvostepena presuda se najprije pobija zbog bitne povrede krivičnog postupka iz člana 311. tačka a) u vezi sa članom 312. stav 1. tačka k) i stav 2. ZKP FBiH, a kao razloge navodi da prvostepeni sud nije savjesno cijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, te je propustio na osnovu takve ocjene dokaza izvesti zaključak da li je neka činjenica dokazana ili nije. Konkretizujući ovakve žalbene navode tužiteljica dalje navodi da prvostepeni sud u vezi svog zaključka da su ubistva Ć.A.3, Ć.S., Ć.A.4 i K.H.3 počinili „S. četnici“, ne daje valjane razloge zašto nije uzeo u obzir iskaze svjedoka optužbe, neposrednih očevidaca događaja, kao i iskaze posrednih svjedoka optužbe, već je samo cijenio i poklonio vjeru iskazima svjedoka odbrane koji imaju posredna saznanja. U prilog takvoj tvrdnji kantonalna tužiteljica u bitnim dijelovima interpretira iskaz svjedoka oštećenog Ć.A.1, apostrofirajući da je svjedok tada prepoznao optuženog T.M., zatim P.V. zvani R. i LJ.M. kome je pravo prezime T. koji je imao nadimak LJ., zatim da je opisao izgled optuženog navodeći da je imao bradu do pojasa i da ga je vidio kako puca iz automatske puške, pri čemu je na glavnom pretresu na

pitanje kantonalne tužiteljice, da li koga poznaje u sudnici, svjedok Ć.A.1 rukom pokazao na optuženog i rekao „Čiča je pucao“, nakon čega je spontano prišao do mjesta gdje se u sudnici nalazio optuženi i ponovno pokazao na njega. Kantonalna tužiteljica dalje ističe da prema obrazloženju pobijane presude sud uopšte nije analizirao iskaz ovog svjedoka kao neposrednog očevica događaja, već je samo konstatovao da je taj iskaz u kontradikciji sa iskazima svjedoka odbrane u pogledu fizičkog izgleda tj. da li je optuženi imao bradu ili nije.

Ovi žalbeni prigovori kantonalne tužiteljice nisu osnovani.

Nasuprot stavu kantonalne tužiteljice, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi (nakon što je prethodno prezentovao bitan sadržaj svih provedenih dokaza, među kojima i sadržaj iskaza svjedoka optužbe, kao i svjedoka odbrane) počev od strane 52. pa do 64. iznio suštinsku analizu provedenih dokaza, na osnovu koje je izveo konačan zaključak da van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi M.T. učinio predmetno krivično djelo ratnog zločina koje mu je optužnicom Kantonalnog tužilaštva u Tuzli stavljeno na teret. U toj analizi i ocjeni sud je savjesno cijenio dokaze pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi i u vezi te svoje ocjene je dao i za ovaj sud valjane i prihvatljive razloge. Suprotno tvrdnji kantonalne tužiteljice, prvostepeni sud je uzeo u obzir i iskaze svjedoka optužbe, a ne samo odbrane za svoj konačan činjenični nalaz da su ubistvo Ć.A.3, Ć.S., Ć.A.4 i K.H.3 počinili „S. četnici“, a što nedvojbeno proizilazi iz dijelova obrazloženja iznesenim na stranici 52. i dalje. Tako prvostepeni sud na osnovu iskaza svjedoka Ć.A.1, Ć.R., S.F., K.H.5, P.S., K.H.1 i pročitano iskaza K.H.2, nespornim utvrđuje vrijeme i mjesto inkriminisanog događaja, okolnosti koje su mu prethodile počev od dana 02.05.1992. godine kada su pripadnici VRS oduzeli naoružanje od mještana sela J.b., zatim načina izvršenja predmetnog napada na ukupno 24 civila na lokalitetu „S.“, kojom prilikom je smrtno stradalo četvero civila čija su imena ranije navedena. Kod utvrđenja prethodnih činjenica i okolnosti, prvostepeni sud se, pored svjedoka optužbe, pozvao i oslonio i na iskaze svjedoka odbrane (njih ukupno 16), pa se na kraju (3. pasus na strani 52.) i konstatuje da su svi ti dokazi od strane suda ocijenjeni u smislu načela slobodne ocjene dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi sa ostalim dokazima, a odnose se na naprijed utvrđeno činjenično stanje. O kom stepenu međusobne ocjene dokaza je riječ, vidi se i iz nastavka obrazloženja koje se odnosi na smrtno stradanje četvero civila u kom pravcu se analizira iskaz sudskog vještaka dr. Z.C., a povodom sudsko-medicinske i kriminalističko-tehničke obrade ekshumiranih posmrtnih ostataka sa pratećom dokumentacijom, koja ekspertiza je rezultirala identifikacijom troje ubijenih civila, dok je u vezi smrti mladb. Ć.S., čiji posmrtni ostaci nisu pronađeni, sud činjenicu njegove smrti utvrdio na osnovu iskaza svjedoka neposredno prisutnih inkriminisanom događaju.

I u nastavku obrazloženja prvostepeni sud slijedi detaljnu analizu svjedoka optužbe, dovodi ih u vezu sa iskazima svjedoka Ć.A.1 i svjedokinje K.H.1, koji su u svojim iskazima izjavili da je optuženi T.M. preduzeo inkriminisane radnje bliže opisane u izreci presude. Tako sud vjerodostojnost iskaza ovo dvoje svjedoka provjerava najprije dovodenjem u međusobnu vezu njihovih iskaza koji se odnose na opis fizičkog izgleda optuženog u vrijeme učinjenja djela, pri čemu je svjedok Ć.A.1 opisujući osobu za koju tvrdi da je u njoj prepoznao optuženog T.M. izjavio da je ta osoba imala crnu bradu do stomaka. S druge strane, svjedokinja K.H.1 je, dajući opis osobe u kojoj je prilikom izvršenja krivičnog djela prepoznala optuženog, navela da je ta osoba imala crnu kosu, ali da nije imala bradu i brkove. Ispravno je prvostepeni sud, kod ovakve različitosti u njihovim iskazima, iste ocijenio kontradiktornim u pogledu odlučne činjenice, što identitet optuženog svakako jeste. Međutim, sud njihovu vjerodostojnost provjerava i na osnovu iskaza drugih svjedoka optužbe. Tako je svjedok M.S. izjavio da su po grupi u kojoj je bio A. pucali iz automatskih oružja i mitraljeza 84, te da se čuo plač djeteta, pa kad je V.B.-V. vikao da se dijete spasi, vojnik kojeg je ovaj svjedok opisao kao „Ž.“ koji je imao mitraljez 84, je rekao da dijete ne može ostati živo, da ga je on presjekao sa 84-orkom. U vezi istih činjenica sud se pozvao i na iskaz svjedokinje K.H.4 koja je također izjavila da je čula jednog mladog vojnika da je rekao da je dijete presjekao mitraljezom i da mu nema pomoći, dok se u vezi ubistva K.H.3 u istom događaju hvalio da je na H. bacio bombe i da je otišao za njim da ga iz pištolja dokusuri, kojom prilikom je od bačene bombe gelerima povrijeđena i K.R. Za lice koje je imalo mitraljez i koje je reklo da je dijete presjekao mitraljezom je čula da ga zovu „R.“, po opisu je bio krupan, visok i plav, te da to nije optuženi, dok je za vojnika koji se hvalio da je na K.H.3 bacio bombu i da ga je pištoljem dokusurio izjavila da je bio crn, srednje visine i da je imao oko dvadesetak godina. Najzad, u vezi ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka Ć.A.1 i K.H.1, sud je imao u vidu i iskaz K.H.2, u kome je ovaj svjedok pored ostalog izjavio da je bio u grupi mještana zajedno sa Ć.A.1 i njegovom djecom, da je čuo glasove i da je u blizini vidio 10-15 četnika među kojima nikoga nije poznavao, ali da mu je ostao u sjećanju visok, razvijen četnik sa puškomitraljezom, a čuo je da ga zovu „R.“ i jedna djevojka duže plave kose u četničkoj uniformi, niskog rasta. Opisani visoki plavi četnik je, kako svjedok navodi, pucao preko njega i misli da je on ubio A. djecu, jer su ona bila na nišanu i čuo je da jedno dijete vrišti, bio je okrenut prema djeci ne dalje od 7-8 metara. Također, po izlasku na njivu sa ostalim civilima čuo je jednog četnika koji je imao oko 30 godina, mršav srednjeg rasta crne čičkave kose naoružan automatskom puškom i sa bombama da govori da je ubio nekog, a tada su poginuli Ć.A.4 i svjedokov otac K.H.3. Na kraju sud iskaz svjedoka Ć.A.1 ocjenjuje kontradiktornim i u odnosu na iskaze ostalih svjedoka optužbe i odbrane, jer su oni u svojim iskazima naveli da optuženi nije imao bradu u dužini kako je to prikazao svjedok Ć.A.1, te da je na mjesto događaja došao na poziv V.B.-V. kao pripadnik interventnog voda, a nakon pucnjave.

U vezi objektivnosti iskaza svjedokinje K.H.1 sud je u nastavku izvršio dodatnu analizu njenog iskaza i u vezi drugih relevantnih okolnosti, koje su sudu poslužile kao osnova da se njen iskaz u konačnom ocijeni kao pristrasan. U tom pravcu prvostepeni sud je opravdano kvalifikovao kao nepouzdan njen iskaz budući da je, a suprotno iskazima svih svjedoka optužbe, izjavila da je V.B. bio u šumi i skupljao sve mještane i doveo ih na njivu, da je V. bio cijelo vrijeme prisutan kada su zarobljene civile natjerali da se skinu goli, da nije reagovao niti je pitao zašto su skinuti i ko je to naredio, niti se raspravljao sa nekim vojnicima, već je bio kao i ostali. Suprotno ovakvom iskazu svjedokinje K.H.1, ostali svjedoci optužbe su saglasno potvrdili da je V.B.-V. kao komadant bataljona po njegovom dolasku na mjesto događaja imao pozitivan odnos prema preživjelim civilima, te da je tom prilikom preduzeo mjere da se ranjeno mladb. dijete od Ć.A.1 odveze u ambulantu u O., da je spriječio odvođenje P.S. od čovjeka koji ju je uhvatio za ruku i poveo u neku kuću u namjeri da je siluje, zatim da je naredio da se civili koji su, u međuvremenu dok je on otišao po sanitet, bili natjerani da sa sebe skinu odjeću, ponovno obuku, istovremeno sprečavajući njihovo fizičko zlostavljanje, u čemu mu je pomoglo i 4-5 pripadnika interventnog voda koji su na to mjesto došli po njegovom pozivu, a među kojima je bio i optuženi T.M. Kod ovakvih jasnih i pouzdanih činjeničnih razjašnjenja između kontradiktornih iskaza svjedoka Ć.A.1 i K.H.1, kao očevidaca samog toka inkriminisanog događaja u odnosu na ostale iskaze svjedoka optužbe i odbrane, pri čemu su iskazi ovih svjedoka ocijenjeni kao nepouzdati i nevjerodostojni, nije ni bilo potrebe da se sud dodatno bavi posebnom ocjenom iskaza svjedoka optužbe koji su u vezi ubistva četvero civila imali posredna saznanja i to od svjedoka Ć.A.1, tokom razgovora koji su imali priliku voditi sa njim u vremenu nakon događaja.

Naprijed izneseni razlozi nedvosmisleno potvrđuju da je u svemu neosnovana tvrdnja kantonalne tužiteljice da prvostepeni sud nije uzeo u obzir iskaze svjedoka optužbe, kako neposrednih očevidaca, tako i posrednih svjedoka, već da je samo cijenio i poklonio vjeru iskazima svjedoka odbrane. Nadalje, na drugačije vrednovanje iskaza ova dva svjedoka nije imalo uticaja ni to što su svjedoci Ć.A.1 i K.H.1 na glavnom pretresu na pitanje tužiteljice prepoznali optuženog, budući da su svjedoci i ranije davali iskaze i znali su u kom predmetu i protiv kog optuženog svjedoče. Uostalom, prepoznavanje u sudnici kada se zna ko je optuženi, u pravilu, ne može imati dokaznu snagu kao prepoznavanje koje se vrši u skladu sa članom 99. ZKP FBiH.

Kantonalna tužiteljica u žalbi dalje navodi da je odbrana u unakrsnom ispitivanju pokušala osporiti zdravstveno stanje svjedoka oštećenog Ć.A.1 tvrdeći da je svjedok u to vrijeme imao problema sa sluhom, ali da su svjedoci optužbe saglasno na glavnom pretresu izjavili da svjedok u kritično vrijeme nije imao problema sa sluhom i da mu se sluh pogoršao tri godine nakon kritičnog događaja.

Po ocjeni ovog suda, stanje sluha ovog svjedoka u vrijeme inkriminisanog događaja nije od posebnog značaja i uticaja na sposobnost njegovog vizuelnog zapažanja tokom predmetnog događaja, što se ne bi moglo reći za okolnost koja proizilazi iz iskaza svjedokinje Ć.R. (o čemu sud daje razloge u 3. pasusu na strani 53.), koja je izjavila da je u trenutku kada je vojnik dopuzao do potoka koji ih je razdvajao, zalegao i počeo pucati u njih iz puškomitraljeza, Ć.A.1 tada spavao. U kontekstu njegove stvarne mogućnosti da percipira tok događaja u to vrijeme, relevantno je i izjašnjenje svjedoka Ć.A.1 da je on na mjestu događaja ostao do 21:00 sat navečer, da je ležao na lijevoj strani pri čemu se nije ni pomakao niti okrenuo, a sve zbog toga, kako tvrdi, što je sa desne strane kod drveta jabuke bio optuženi (taj M.) sa automatskom puškom i sa tog mjesta se nije odmicao do 22:00 časa. Dakle, okolnost da je ovaj svjedok, po kazivanju svjedokinje Ć.R., na samom početku inkriminisanog događaja spavao, objektivno ukazuje na smanjenu mogućnost njegovog zapažanja samog početka kritičnog događaja i učesnika u tom događaju. U vezi neprekidnog prisustva optuženog u njegovoj neposrednoj blizini do kasnih večernjih sati, osim iskaza svjedoka odbrane, suprotno proizilazi iz iskaza svjedoka optužbe S.F. koji je, pored ostalog, izjavio da je nakon njihove predaje čuo da jedno dijete plače i da V.B. zvani V. govori „dajte Ć. da dijete voze u O.“, što upravo ukazuje da je optuženi u to vrijeme bio na mjestu gdje su dovedena civilna lica koja su se prethodno predala i gdje je oboje djece od A.Ć.1 izneseno. Osim toga, ovaj svjedok je potvrdio da je optuženog T.M. istog dana vidio kod džamije, što dodatno obesnažuje objektivnost iskaza svjedoka Ć.A.1 u pogledu njegove tvrdnje da je optuženi neprekidno do večernjih sati boravio u njegovoj neposrednoj blizini. U daljnjem je irelevantno ukazivanje kantonalne tužiteljice da je svjedok S.F. izjavio da je početkom maja 1992. godine, na dan kada su vojnici srpske nacionalnosti pozivali svo stanovništvo sela J.b. da predaju naoružanje, kod džamije, među tim vojnicima prepoznao optuženog T.M., jer se radi o događaju koji je u odnosu na predmetni događaj vremenski distanciran gotovo dva mjeseca.

Tužiteljica dalje u žalbi ističe da je na prijedlog odbrane direktno i unakrsno ispitan veći broj svjedoka koji su se izjašnjavali vezano za fizički izgled optuženog u kritično vrijeme, pa su saglasno izjavili da je optuženi imao bradu koja nije brijana par dana, odnosno da je imao tzv. fazoniranu bradu, zatim da su saglasno izjavili da su civile ubili „S. četnici“, te da su boravili na tom prostoru. Tužiteljica dalje ukazuje da je sud nakon citiranja dao detaljnu ocjenu njihovih iskaza i prihvatio ih kao vjerodostojne, premda, kako tužiteljica tvrdi, svi svjedoci odbrane imaju posredna saznanja o događaju od 26.06.1992. godine. Tužiteljica dalje ističe da je odbrana prilikom identifikacije S., vođe tzv. „S. č“, koristila fotografiju koju je predočavala svjedocima, ali po mišljenju tužiteljice odbrana nije na nesporan način dokazala da predočavana fotografija zaista predstavlja lik vođe „S. četnika“. Nasuprot tome, tužiteljica ističe da su svjedoci optužbe Ć.A.1, Ć.A.2 i S.F. iznijeli tvrdnju da ubistvo

civila u J.b. nisu počinila lica koja su govorila ekavskim naglaskom, već komšije iz okolnih sela.

Ni ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje pravilnost pobijane presude.

Tačno je da saslušani svjedoci odbrane nisu bili neposredno prisutni na samom mjestu inkriminisanog događaja, niti je prvostepeni sud u vezi tih odlučnih činjenica koristio i cijenio njihove iskaze. Međutim, to ne znači da činjenice i okolnosti o kojima ti svjedoci imaju saznanja (bilo neposredno ili posredno) nemaju značaja za utvrđenje određenih činjenica koje su na kraju doprinijele da prvostepeni sud konačno izvede pravilan i činjenični i pravni zaključak. Kroz izjašnjenje svjedoka odbrane (koji su saglasno izjavili da je optuženi imao bradu nebrijanu nekoliko dana tzv. fazoniranu bradu) sud je provjeravao objektivnost iskaza ključnih svjedoka optužbe Ć.A.1 i K.H.1 (koji su međusobno u vezi te okolnosti potpuno oprečni) budući da je svjedok Ć.A.1 istakao da je optuženi imao crnu bradu do pojasa, a nasuprot tome svjedokinja K.H.1 je izjavila da optuženi nije imao bradu ni brkove. Nadalje, ništa manjeg značaja nije utvrđenje prvostepenog suda zasnovano na iskazima svjedoka optužbe da optuženi na dan .... godine u jutarnjim satima (oko ... sati) nije bio na lokalitetu „S.“, već da je na to mjesto došao nakon poziva kao pripadnik interventnog voda da sa ostalim koji su sa njim došli pruži pomoć komandantu V.B. i da su u momentu njihovog dolaska zatekli zarobljeno preživjelo civilno stanovništvo sela J.b. O svemu tome prvostepeni sud iznosi određene razloge na strani 56. i 57. pobijane presude, pozivajući se i u tom dijelu obrazloženja na iskaze preživjelih svjedoka da je ubistvo malodobnih A.3 i S.Ć. izvršilo lice zvano „R.“ koji je prema iskazu tih svjedoka govorio da je dijete presjekao rafalom. Nadalje, prvostepeni sud zaključuje da su pripadnici bataljona O. od mještana J.b. u akciji početkom maja oduzeli naoružanje i odvezli ga u O. i da im je bilo jasno da u selu nema oružanih snaga i da su ostali samo civili koji su se skrivali na tom lokalitetu oko jedan mjesec, te da su pripadnici „S. č.“ samoinicijativno kao formacija koja nije bila u sastavu O. bataljona, izvršili oružani napad pucanjem iz oružja raznih kalibara i bacanjem bombe prema civilima koji su bili nenaoružani i skrivali se na tom lokalitetu.

Dalje, okolnost da je branilac svjedocima odbrane tokom njihovog saslušanja predočavao fotografiju radi identifikacije lica po imenu „S.“, kao vođe „S. č.“, pri čemu su svjedoci dali potvrđan odgovor, a jedan od svjedoka je saopštio da se radi o S.B., nema značaj kakvim ga tužiteljica nastoji predstaviti u svojim žalbenim prigovorima usmjerenim u tom pravcu. Ovo stoga, što je predočavanje fotografije svjedocima vršeno u svrhu provjere objektivnosti iskaza svjedoka i optužbe i odbrane, a konačno i teze odbrane u vezi prisustva navedene formacije na tom prostoru u inkriminisanom vrijeme, jer se predmetnom optužnicom i ne postavlja pitanje krivice osobe koja je bila vođa formacije „S. č.“ nego optuženog T.M.

Uostalom, iz istih razloga je odbrana izvela kao dokaz i presudu Višeg suda u Beogradu, Odjeljenje za ratne zločine poslovni broj: K-Po2 11/14 koja je objavljena dana 16.06.2015. godine (iz čijeg činjeničnog opisa izreke proizilazi da je pripadnicima te jedinice stavljeno na teret ubistvo civila romske nacionalnosti u selima S. i dr. na području opštine Z. u julu mjesecu 1992. godine), što govori u prilog teze odbrane da je navedena vojna formacija u približno inkriminisanom periodu boravila blizu lokaliteta gdje se predmetni događaj desio. Isto tako je neuvjerljiva i tvrdnja kantonalne tužiteljice da ubistvo civila u J.b. nisu počinila lica koja su govorila ekavskim naglaskom, već komšije iz okolnih sela, iako je prvostepeni sud i s tim u vezi iznio suprotnu argumentaciju (oslanjajući se na iskaz svjedokinje optužbe P.S., koja je, uz ostalo, izjavila da su vojnici koji su bili na njivi gdje su oni dovedeni imali brade i naoružanje, bili su u maskirnim uniformama i da su govorili sa drugačijim naglaskom na ekavski i da nisu govorili kao mještani) zaključivši da svjedoci optužbe nisu ni mogli znati da u tom kraju borave pripadnici formacije „S. č.“ (budući da su oni bili na teritoriji koju su kontrolisali Srbi u D., te kod okolnosti da su se mještani sela J.b. dva mjeseca skrivali).

Dakle, po ocjeni ovog suda, neutemeljene su tvrdnje kantonalne tužiteljice da prvostepeni sud nije obrazložio uočene kontradiktornosti u iskazima svjedoka, niti da je izvršio ocjenu njihove vjerodostojnosti i da je postupajući suprotno odredbi člana 305. stav 7. ZKP FBiH, kako se to neopravdano tvrdi, učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

U odnosu na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, kantonalna tužiteljica iznosi stav da je restriktivna i nesavjesna sudska ocjena izvedenih dokaza na glavnom pretresu imala za posljedicu da je sud izveo i pogrešne relevantne činjenične zaključke i to da optuženi T.M. nije preduzeo radnje iz izreke presude. U daljnjem, kantonalna tužiteljica u svemu ponavlja ranije istaknutu argumentaciju tvrdeći da je identitet optuženog, kao izvršioca radnje iz izreke presude, nesporno utvrđen iz iskaza svjedoka optužbe - neposrednih očevidaca Ć.A.1, K.H.1 i S.F., te u tom pravcu interpretira dijelove njihovih iskaza na istovjetan način kao što je to činila kod pobijanja prvostepene presude iz osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka (o čemu je prethodno bilo riječi). Isto tako, tužiteljica se poziva (i u bitnom ih citira) na iskaze svjedoka koji imaju posredna saznanja o optuženom kao izvršiocu (Ć.A., Ć.R., K.H.4, M.S.), a kao što je već rečeno, pored činjenice da prvostepeni sud nije poklonio vjeru iskazima svjedoka Ć.A.1 i K.H.1 (o čemu su u pobijanoj presudi dati potpuni, jasni i određeni razlozi), ocjenjujući ih nepouzdanim i nevjerodostojnim, gubi smisao tužiteljčino daljnje insistiranje na aktuelnosti posrednih svjedoka koji o relevantnim činjenicama imaju saznanja na osnovu obavljenog razgovora sa Ć.A.2 u periodu nakon događaja. Štaviše, svjedokinja K.H.4 svoja posredna saznanja crpi iz razgovora sa M.S., a i njegova su saznanja posredna i potiču iz

razgovora sa Ć.A.1. Nadalje, i iskaz svjedoka M.S. nema potrebni značaj budući da njegova saznanja proizilaze iz razgovora sa S.F. i Š.F., a u vezi toga što su oni prepoznali „Č.“ kada ih je vojska pohvatala navedenog dana, budući da nije ni sporno da je optuženi i došao u blizinu mjesta događaja gdje su zarobljeni civili bili postrojeni. S obzirom da su u vezi identičnih žalbenih prigovora u prethodnom dijelu obrazloženja dati odgovarajući razlozi, to ovaj sud, povodom žalbenog prigovora tužiteljice koji se odnosi na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, da bi izbjegao ponavljanje neće iznositi širu argumentaciju.

Na kraju ovaj sud nalazi da je od strane prvostepenog suda u ponovljenom postupku, uz potpuno poštivanje uputa koje su od strane ovog suda date u ukidnom rješenju od 17.05.2017. godine u pravcu otklanjanja nedostataka konstatovanih u ranijoj prvostepenoj presudi od 31.10.2016. godine, izvršena brižljiva, savjesna i svestrana analiza kako dokaza optužbe, tako i dokaza odbrane, te da je taj sud, na osnovu takve analize i ocjene izvedenih dokaza, izveo pravilan činjenični i pravni zaključak da nema dokaza da je optuženi T.M. učinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ i za to djelo ga oslobodio od optužbe.

Iz prednjih razloga, a na osnovu člana 328. ZKP FBiH, sud je odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednik vijeća
Slavko Marić,s.r.